נג.], ג) [לקמן נג.], ד) [לקמן נב: סט. לב: ד) [לקמן נב: סט. לב:

כתובות כט: הידושיו סד. סח. סוטה יח: סנהדריו נג

תמורה כט:], ה) [דברים כה], ו) ס"א חלולתו,

גליון הש"ם

גכו' לפי שאינה בצרח צרה. לעיל דף ג ע״כ:

הגהות הב"ח

(h) גמ' ואי בעי לההיא חלין ואי בעי לההיא חלין

והשתא קאי: (ב) שם לדברי ר"ע אין לה עליו: (ג) רש"י ד"ה ללוי וכו' ר"

יהודה היא ובדיק: (ד) ד"ה על הלרה וכו'

אותה לכה חמוכה הימנה

לטמוד וכו׳ משופטרה

מהן: (ה) ד"ה ור' יוחגן דמעיקרא אי נעי

לההיא חלין וחי בעי לההיא חלין: (ו) תום׳ ד״ה לפי שאינה כלרת

וכו׳ כגון שנולדו לו אחין אחר:

מוסף רש"י

קידושין תופסין בחייבי לאוין. אין קידושין

לארין. אין קידושין תופסין לאשה האסורה

מופסין מופט המופורים על המקדשה בלאו, ורבנן פליגי עליה ואמרי בחייבי

כריתות הוא דלא תפסי

לכל בחייבי לאוין תפסי (טוטה יח:) בהחולץ (לקמן

גרושמו ר"ע אומר אין גרושמו ה"ע אומר אין לה נה קדושין (כתובות

בט:) או: דקתני (לקמן ו:) חלך ועשה נה מאמר אין לאחר חלילה כלום, כלומר

אין המאמר תופס בה

דקם ליה השתא בלא יבנה

יאמר בגמ' (נב:) תניא רבי

אומר אין הדברים הללו

מתורים אלא לדברי ר"ע שהיה עושה חלוצה כערוה

rn) בבריימל

לר"ע

דאמר

הלכה יב מוש"ט אה"ט

סי׳ קסב סעיף ב:

תורה אור השלם 1. וְנִגְשָׁה יְבִמְתוּ אֵלְיו לְעִינֵי הַוְּקָנִים וְחְלְצְה נְעֵלוֹ מַעַל רַגְלוֹ וְיְרְקָה נַעֲלוֹ מַעַל רַגְלוֹ וְיְרְקָה בָּפְנָיו וְעָנְתָה וְאָמְרָה בָּפָנָיו וְעָנְתָה וְאָמְרָה בָּכָה יֵעְשָׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר לא יבנה את בית אחיו: דברים כה ט

תוספות ישנים

החולץ ליבמתו וחזר וקדשה למחי נקט וחזר וקדשה. ונרחה דלרבותה נקטיה דאע"ג דקדשה והוו האחין באין מכחו ובדידיה ליכא אלא לאו בעלמא מ"מ אמר ריש לקיש דאיכא חמר ריש נקיש דחיכת בדידהו כרת: שיפא אחאן לר' עקיבא דאמר אין קדושין תופסין בחייבי לארן. וחימה דנקט א' מן האחים ה"ה דה"מ למימר הוא עלמו דהא בדידיה נמי איכא לאו ושמא דאה"נ נייכנו כמו ישנמו זמום דקאמר כן דמן האחים ר״ אחי המת:

תום' חד מקמאי איתמר החולץ ליבמתו וחזר וקדשה אר"ל הוא י אינו חייב כרת על החלוצ׳ והאחין חייבין עליה כרת ובין הוא ובין אחיו חייבין על צרתה כרת ור"י אמר בין הוא ובין אחיו אין חייבין על חלוצה ולא על הצרה כרת והלכתא כר"י דאיתמר הבא על יבמתו וחזר ובא הוא או יבטונו ווווו ובא הוא או אחד מאחיו [על צרתה] רב אחא ורבינא חד אמר בעשה וחד אמר בכרת מ"ד בעשה כר"י מ"ד בכרת כר"ל וקיימא לן דכל היכא דפליגי רב אחא ורכינא רב אחא לחומרא ורבינא לקולא והלכתא כרבינא לקולא וק"ל דר" ור"ל הלכה כר"י הלכך הלכתא כותיה דר״י ואע״ג דרב אשי סבר כר״ל וכן . פסק הרב בפרק החולץ:

מתני׳ סבר דאפי׳ בחייבי לאוין דשאר קידושין תופסין מדקתני שש עריות ולא קתני ח' עריות גרושתו וחלולתו דאם היו יכולות לינשא לאחיו היו פוטרות לרותיהן כחייבי כריתות כיון דאין קידושין תופסין אלא ודאי קידושין תופסין בהו ולהכי לא שייך למיתנינהו דאפי׳ היו

יכולות לינשה להחיו לה היו פוטרות לרותיהן ועוד יש לדקדק מדנקט אנוסת אביו שהיא אמו ולא נהט אנוסת אביו סתם וא"ת כיון דמתני" סבר כרבי יהודה דאסר באנוסת אביו א״כ ע״כ סבר נמי דאין קידושין תופסין בחייבי לאוין דהא בהא תליא כדמוכח בסוף החולך (לקמן דף מט. ושם) דמפרש טעמא דר"ע דאמר יש ממזר מחייבי לאוין משום דסבר לה כרבי יהודה דמוקי לא יגלה באנוסת אביו וסמיך ליה לא יבא ממזר וא"כ למתני׳ נמי הוי ממזר וכל היכא דהוי ממזר אין קידושין תופסין כדמוכח בכמה דוכתי וי"ל דאע"ג דמתני" מוקמה לקרא באנוסת אביו מ"מ לא הוי ממזר כמו לרבי יהושע דמוקי לא יגלה בשומרת יבם של אביו אפ״ה סבר דלא הוי ממזר אלא מחייבי מיתות ב"ד ודרשינן מלא יקח דהוי חייבי מיתות ב"ד עד לא יגלה דהוי חייבי כריתות הוי ממזר ולא חייבי כריתות וה"נ לתנא דמתני' מלא יקח עד לא יגלה שהוא חייבי לאוין הוי ממזר ולא חייבי לאוין בכלל:

לפי (ו) שאינן בצרת צרה. הקשה הר"ר משה כהן לר"ש איתא בלרת לרה כגון שנולדו אחים להן אחר שחלך ליבמתו וקדשה דלא קיימין עלה בלא יבנה כדאמרינן לקמן בסמוך ולוי מיירי בפלוגתא כיון דקתני אנוסת אביו גבי שש עריות בסיפא דהיינו כרבי יהודה וי"ל דבפלוגתא דלא סבר לה לא קמיירי כדפי׳ לעיל ולוי לא סבר כר״ש באשת

אחיו שלא היה בעולמו: החולץ דיבמתו וחור וקרשה. וליכא למימר דנקט וחזר

והדשה לאשמועינן דהוא אינו חייב על החלונה כרת אבל לאו איכא לפי שקדשה דאמרינן בקידושין (דף עח.) מודים במחזיר יו גרושתו שאם קידש ולא בעל שאין לוקה דרך בנין בית אסרה תורה אלא נקט קדשה משום דאם מת פליגי רבי יוחנן ור"ל אם

זקוקה ליבם לאחיו אי לאו ולא נקט וחזר ובא עליה דבהא לא פליגי רבי יוחנן ור"ל דלכולי עלמא אינו חייב על החלוצה כרת וה״ה דהוה מלי למנקט וחזר ובא עליה אחד מן האחין: ארהן הוא דקאי בלא יבנה. אי לא הוה כמיב לא יבנה הוה אמינא דאפילו הוא על החלוצה בכרת והשתא אייתר לא יבנה לנתקה מכרת ללאו אבל אחין ולרה כדקיימי קיימי ולא קאי לא יבנה עלייהו וחימה דבהחולך (לקמן דף מד. ושם) משמע דלא אייתר קרא דלא יבנה אלא אילטריך דלא לחלוץ לחדא ולייבם לחדא דהתם פריך אמתני׳

חָכמים במשנתנו חמש עשרה יש לנו להוסיף שש עשרה כגון זו א"ל ר"ל לרבי יוחנן ללוי דאמר דאי נמי קתני לתני החולץ ליבמתו וחזר וקדשה ומת בלא בנים דמגו דאיהי אסורה צרתה נמי אסירא א"ל ∘לפי שאינה בצרת צרה ולימא ליה חייבי לאוין היא וחייבי לאוין בני חליצה ויבום נינהו לדבריו קאמר ליה לדידי חייבי לאוין הם וחייבי לאוין בני חליצה ויבום נינהו אלא לדידך חייבי כריתות נינהו לפי שאינן בצרת צרה איתמר החולץ ליבמתו וחזר וקדשה שאמר ר"ל הוא אין חייב על החלוצה כרת 🕫 והאחין חייבין על החלוצה כרת על הצרה בין הוא ובין האחים חייבין על הצרה כרת ורבי יוחנן אמר אבין הוא ובין האחין אינן סורבי יוחנן חייבין לא על החלוצה כרת ולא על הצרה כרת מ"ם דר"ל אמר קרא יאשר לא יבנה יכיון שלא בנה שוב לא יבנה איהו הוא דקאי בלא יבנה אבל אחיו כדקיימי קיימי ועלה דידה הוא דקאי בלא יבנה הא צרה כדקיימי קיימי ורבי יוחנן מי איכא מידי דמעיקרא אי בעי האי חליץ ואי בעי האי חליץ ואי בעי השתא חליץ ואי בעי להאי חליץ והשתא (6) קאי עלה בכרת אלא איהו שליחותא דאחים קעביד איהי שליחותא דצרה קעבדה איתיביה ר' יוחגן לר"ל החולץ ליבמתו וחזר וקדשה ומת צריכה חליצה מן האחין בשלמא לדידי דאמינא חייבי לאוין נינהו היינו דצריכה חליצה מן האחין אלא לדידך אמאי צריכה חליצה ולמעמיך אימא סיפא עמר אחר מן האחין וקרשה אין לה עליו כלום ואי חייבי לאוין נינהו אמאי אין לה עליו כלום אמר רב ששת סיפא אתאן לר"ע דאמר יאין קידושין תופסין בחייבי לאוין וליתני לדברי ר"ע אין © לו עליו כלום

ולייבם לחדא דכיון דאין עולה לחליצה דאין חולך שתי בתים אינו עולה נמי לייבום והשתא אייתר לא יבנה לנתק מכרת ללאו ובפ׳ די אחין (לקמן דף גב.) דקאמר אי דמייבם והדר חלין ה"ל אלא דלמא חלין ברישא והדר מייבם וקם ליה בלא יבנה התם היינו אליבא ד' אחין (לקמן דף גב.) דקאמר אי דמייבם והדר חלין ה"ל אלא דלמא חלין ברישא והדר מייבם וקם ליה בלא יבנה התם היינו אליבא דרבי יוחנן דמוקי לא יבנה נמי אלרה אבל לר"ל קם ליה בכרת: **רלירובי** דר"ע אין דו עדיו בדום. מימה דבפרק המדיר (כמוצות דף עה:) איכא כי האי גוונא דמנן היו בה מומים ועודה בבית אביה האב לריך להביא ראיה ככנסה לרשות הבעל הבעל לריך להביא ראיה

היתה אמו אנוסת אביו ונשאת לאחיו מאביו ומת זו היא אמו שפומרת צרתה ואע"פ ששנו

תופסין לו בה דאינה עליו אלא בלאו דכתיבה אשר לא יבנה את בית אחיו כיון שלה בנה שוב לה יבנה: ומת בלה בנים. ולו חשה חחרת: דמיגו דהיא אסורה. לאחים דקיימא עלייהו בכרת לר"ל דחמר לקמן בשמעתין האחין של חולך חייבין על החלוצה כרת לרתה נמי חסורה: לפי שחינה בלרת לרה. דליכא למיתני בה הלכה לרתה ונשאת לאחד מן האחין דהא לכולהו אסירא דכל עריות דמתני׳ על האחד מהם ערוה ועל שאר אחין מותרות ומצי למיתני בה הלכה לרתה ונשאת לאחיו השני אבל הכא כולהו אחין אסירי בתרוייהו: ולימא ליה. רבי יוחנן לר"ל חייבי לאוין נינהו האחין על חלולה זו שחזרה ונפלה לפניהם ולא קיימא עלייהו בכרת דהא איהו פליג עליה דר"ש בן לקיש לקמן ואמר בין שאר האחים בין החולץ אין חייבין על החלולה כרח ולא על הצרה כרת: וחייבי לאוין בני חלילה ויבום נינהו. כלומר זקוקה היא להתייבם ואין איסור לאו פוטרה מן החלינה דהא מאחות אשה ילפינן שהיא ערוה וחייבין על זדונה כרת והלכך לא מלי למיתנייה במתני': על הצרה. אם היתה לה צרה ונפטרה בחלילתה של זו דכתיב בית חלוץ הנעלה בית אחד הוא חולך ואין חולך שני בתים (ד) ואותה לרה חמורה לעמוד על כולן באיסור אשת אח בכרת שנפטרה מהן כדמפרש טעמה: כדקיימי קיימי. באיסור אשת אח: ור' יוחנן. אמר לך מי איכא מידי דמעיקרא אי בעי האי אח חלין ואי בעי האי אח חלין שהרשות ביד כולן ולענין לרתה נמי (ס) מעיקרא אי בעי להאי חלין ואי בעי להאי חלין והשתח משום דחלין חד לחדח קחי על זרה בכרת וכן אחיו על כולהו

היסה אמו אנוסם אביו ונשאם לאחיו מאביו. קידושין תופסין בה

ואפילו לר' יהודה הקידושין תופסין בחייבי לאוין וכשמת נמלאת לרתה

לרת ערוה ופטורה: ללוי דאמר דאי נמי קסני. דהא מתני׳ רבי

יהודה (ב ובדיק לה לוי אמו אנוסת אביו: וחזר וקדשה. וקידושין

בכרת: החי שליחותה דידהו עבד. דמעיקרא היה הרשות ביד כולן וכן היא שליחותא דלרה עבדה וכי היכי קשיא דהוא עלה בלא יבנה כן על לרתה בלא יבנה וכן האחים על שתיהם: אמאי לריכה חלילה. נהי נמי דקידושין תפסי בה דאיהו לא קאי עלה בכרת מיהו כשמת תיפטר ותלא מן האחים משום ערוה הואיל ובכרת היא עלייהו: עמד אחד מן האחין וקדשה. שלא קדשה החולך אלא אחד מן האחין:

אין לה עליו כלום. דאין קידושין תופסין לו בה ואינה לריכה הימנו גט דאין קידושין תופסין בחייבי כריתות: סיפא אסאן לרבי עקיבת. ורישת רבנן ומיהו חייבי לחוין הוא דברי הכל: דמי שהיה נשוי ב' נשים כו' ולייבם לתרוייהו אמר קרא בית אחיו בית אחד הוא בונה ואינו בונה שתי בתים וליחלוץ לתרוייהו אמר קרא בית חלוץ בית אחד הוא חולץ כו׳ וליחלוץ לחדא ולייבם לחדא אמר קרא אשר לא יבנה וכו׳ ולייבם לחדא ולחלוץ לחדא אמר קרא אם לא יחפוץ הא אם חפץ מייבם וכל שאינו עולה לייבום אינו עולה לחלילה ומיהו אית ספרים דלא גרסיטן להו ואף לספרים דגרסינן איכא למימר דכי משני בתר הכי הא חפץ מייבם וכל שאין עולה לייבום כו׳ תו לא אינטריך לא יבנה דלא ליחלוץ לחדא

ומסיק בגמרא דרישא ר' יהושע וסיפא ר"ג ולא פריך ולימא לדברי ר"ג נאמנת ועל הבעל להביא ראיה ולא הוה לריך למיתני תרי בבי: